

זיכרון מברית מילה 2007

על סדרת "הברכות" והיצירה: "ברית מילה"

מאת: מרב סודאי

בצוהרי יום שישי הוזמנתי לטקס הברית של אחייני החדש שנולד במזל טוב אחרי 6 בנות מתוקות. סוף-סוף נולד הבן שכ"כ חיכו לו, **השיע דוד** שמו.

האירוע נערך באולם שמחות ירושלמי. אורחים רבים גדשו את האולם: תלמידי ישיבה משולהבים ששרו ורקדו בהתלהבות, הרבה דודים ודודות, הרבה-הרבה ילדים, וכמובן ראשי השבט - סבא אברהם וסבתא מסעודה, שעלו לארץ ממרוקו בסוף שנות ה 60 והתגוררו בשכונת הקטמונים בירושלים.

ההורים הגאים הסתובבו בין האורחים עם חיוך גדול מלא אושר. זמן הטקס הגיע. כל גברי המשפחה עמדו סביב המוהל הצעיר, ושיננו ברכות לקראת טקס המילה - ברית הבשר.

בזווית העין ראיתי את אחי הגדול, אבשלום, אבי העולל, ניגש להורי לדבר איתם בד' אמות. ברור היה שהם מתייעצים בעניין חשאי ואזוטרי. מיד לאחר מכן פנתה אימי ובישרה לי שאני, מכל ילדי המשפחה, נבחרתי להחזיק את הרך הנולד ולהוביל אותו אל "הסנדק", וזאת כסגולה לברכה שתבוא עליי.

מיד עם השמחה הספונטנית צצה לה גם השאלה המתבקשת: מדוע דווקא אני? מה עשיתי שנפלה בחלקי הזכות לסגולה?

כשהתבהרה הסיבה שבזכותה נבחרתי הבנתי: מעמדי הבעייתי כגרופה בת 32 שעדיין לא הביאה ילדים לעולם (שומו שמיים). מסתבר שאני נמצאת בשלב בחיי שאני זקוקה בדחיפות לברכה.

נרגשת ונבוכה צעדתי לעבר סבא כשעיני הכול נישאות אלי. בעודי נושאת בידי את אחייני, חשתי את הסחרור המוכר הזה: היכן אני בתוך כל זה? האם זכיתי באות של כבוד, או באות של קלון? הייתכן שהושיע יהיה מושיעי? מאוחר מידי. לנגד עיני יד גדולה מונפת לברכה מעל ראשו של התינוק, העובר בבריתו של אברהם אבינו. בעוד כמה רגעים סכין העורלה תונף גם היא. קריאת "לולולולולולולולו....." התפשטה בנחישות בחלל. זעקת התרגשות מעוררת חושים, שהתחלפה אט-אט ברחשי התור הארוך שהשתרך מ"כיסא אליהו" ועד סוף העולם. ילדים ומבוגרים המחכים לברכה.

לפי מנהג הספרדים, כוחה של ברכה מהסנדק, המחזיק את התינוק, רב ומיוחד מברכה רגילה.

סבא אברהם, שנראה כשליח מעולם של מעלה יושב על כסא מוגבה ונוגע בראשו של כל אחד מנכדיו וניניו, ממלמל מילות ברכה חרישיות כטיפות מים צלולים. התור מתקדם לו באמונה ובסבלנות. כעת מגיע תורי.

אדם זקן חובש כיפה עוטה טלית ומברך אישה צעירה - כפות ידיו הגדולות מונחות על ראשי המורכן לרגע אחד מבורך.